

El nostre cos, desconegut i abandonat?

El passat 29 d'abril es va celebrar mundialment el Dia Internacional de la Dansa, proclamat per la UNESCO l'any 1982. Amb aquest motiu, vull adherir-me a la celebració reivindicant allò que és fonamental i vinculat a aquest art; allò que des de fa molt de temps algunes veus d'aquest sector volem fer arribar també a l'àmbit escolar i a la societat en general: la importància del coneixement del propi cos, de tenir-ne consciència profunda, cura i respecte. *Per Marta Amatriain Vives, ballarina i professora de didàctica de la dansa en edats escolars al Departament de Pedagogia de les Arts de l'Espectacle i al Conservatori Superior de Dansa de l'Institut del Teatre de Barcelona. Col·laboradora de l'associació santcugatenca Edbuilding.org*

El nostre cos és casa nostra: la nostra identitat, l'instrument que ens permet fer altres aprenentatges. Volem que tots els cossos tinguin un lloc en la societat on vivim, que ningú no se senti discriminat pel seu cos; cal que ensenyem a entendre'l, a acceptar-lo, a desxifrar les informacions que ens dona. És essencial conscienciar per tenir una bona correcció postural integrada, donar importància a la comunicació que a través del cos podem establir amb els altres, i a totes les emocions que vivim a través d'ell.

D'altra banda, sabem que la comunicació no verbal pot oferir encara més informació que la del llenguatge oral; i que el coneixement del nostre cos ens alerta de possibles patologies, malalties, dolències o males-tars. Aquestes sensacions poden ser orgàniques, però també emocionals; per tant, saber desxifrar allò que sentim - i ho sentim a través de tot el nostre cos - ens ajuda a saber qui som, com estem, què sentim, què volem, què ens molesta o què ens agrada.

Com és doncs que no es dona prou importància a aquest coneixement? Com és que no s'hi dedica més atenció en l'àmbit educatiu?

Aquesta és encara ara una assignatura pendent en el nostre sistema educatiu i cal reflexionar seriosament sobre aquest fet, perquè, després de tants anys d'etapes educatives escolaritzats, encara no podem dir que l'alumnat surti amb una correcció postural bàsica, ni tampoc amb una consciència clara d'allò que és el propi cos, que és tant com dir la nostra identitat. Així, doncs,

per celebrar el Dia Internacional de la Dansa, us convido a afegir-vos a aquesta reivindicació que afecta tothom: Que el cos deixi de ser entès únicament com una màquina més o menys bonica que ha de traslladar un cervell.

El nostre cos, aquesta casa nostra, no hauria de ser un desconegut ni estar abandonat. ■